

כיצד עלתה רמת החיים בשנה של משבר כלכלי? * האם נבוא השלום תשתתף ישראל ב... ליגה הערבית?

האם לעולם יש עתיד?

נס גדול היה פה

הפרשן הכללי, אברהם טל, מנסה לפענח את החידה, כיצד עלתה לה רמת החיים במדינה בשנת 1976, מבלי להתחשב במאון-התשלומים. במאמרו, נס כלכלי ופישור" כתוב טל: "לאמתו של דבר אין כאן שום נס אלא - ככל מעשה קממים - הצגה חלקית של עובי דות. שתי העובדות הרלוונטיות ביותר שלא הוצגו, הן הירידה בצריכה הציבורית הביטחנית כ-12% (ירידה שהתבטאה בעיקר בהקטנת היבוא, דבר שלא גרם כאורח ישיר לצימצום הגרעון השוטף), והקטנת שיעור ההשקעה במשק. "כדי להבין את התהליך יש לחזור לדימוי המפורז של עוגה לאימית, המורכבת מספר-הכל התוצר הלאומי בתוספת היבוא: אלה המשאבים העומדים לחלוקה, וכ-1976 לא חל בגודלם (ובגודל העוגה) שינוי של ממש. כאשר בודקים כיצד חולקו המשאבים במשך השנה, מוצאים כי החלק שהוקצה לצריכה פרטית וציבורית-אזרחית - גדל (והו תרומה להעלאת רמת-החיים); החלק שיועד לצריכה ציבורית-ביטחנית - קטן; וכן קטן החלק שהופנה להשקעות..."

את הפשר לכך מוצא אברהם טל בשני הגורמים הבאים: (1) שמערכת הביטחון לא ספגה השנה משאבים באתה כמות כאשתקד; ולכן אפי שר היה להקטין את היבוא הביטחוני, ולהשיג ממש בחלק ממוטנציאל הייצור הביטחוני-המקומי (מי - לייצוא). (2) שהמשק הפריש להשקעות פחות מאשר ב-1975, לכן משאבים, שיבמים בתיקונם היו משמשים להרחבת תשתית המשק, שימשו למטרות אחרות (ייצוא או צריכה)... (הארץ)

האם לעולם

עם לבדד ישכון?

בשאלה, האם נוצרה בארץ זהות משותפת ליהודים ולערבים, דן דני רובינשטיין במאמרו "המלכות הדורלאומית", שבו הוא מספר על פגישה שהיתה לו עם ח.ל., אחד ממנהיגי הפלסטינים בשנות ה-30' וה-40', המתגורר כיום בימורת-ירושלים. כותב רובינשטיין על דיבריו בן-שוח: "כאשר הציג בפני את שאלותיו לא הבינות תחילה כמה מדובר. הוא שאל בצורה בנאלית למדי אם יש נכונות במדינת-ישראל להגיע ליבנה ולהסדר אמיתיים עם מדינת האזור, ואיזה תפקיד תמלא ישראל בחלק זה של העולם..."

ובהמשך דבריו אמר ח.ל.: "מדינות ועמים מאורגנים בעת החדשה בנושאים אזוריים. ישנן מדינות אפריקה, מדינות הנוש המזרחי והקו-מוניסמי, מדינות השוק המשותף, ארצות אמריקה הלטינית ועוד. ישנו גם גוש מדינות המזרח-התיכון וישנה נאמנות לאזור ולקבוצת מדינות, מעבר לנאמנות הלאומית המצומצמת. שאלתו היא אם החברה היהודית במדינת-ישראל נכונה להיות חלק מהמזרח-התיכון.

"המילחמות ייגמרו ביום מן הימים. האם יש ראל עצטרף, למשל, לליגה הערבית? לדבריו, אין זה עניין פוליטי בלבד. הנה, למשל, נהוד גות בכל המזרח-התיכון בחינות-כפרות אחידות. מי שעובר בחינות אלה מחרטום יוכל להתקבל לאוניברסיטה בבגדד ובדמשק וכן הלאה. יש הרבה מוסדות משותפים לכל מדינות האזור ויש נושאים מדיניים, שכל המדינות במזרח-התיכון נוקטות בהם עמדה פוליטית אחידה באי-הבטחה ובמדיניות בינלאומיים אחרים. הצונו היה לדעת אם מדינת ישראל היהודית הציגנית תוסף לשמור בקנאות על איפיה המסוגר והמבודד - כפי שאנו נהגים לצטט: "עם לבדד ישכון" - או שהחברה היהודית תהיה פתוחה יותר, סובלנית וגמישה..." (דבר)

האם מתפתח ניתוק

בין ישראל ליהדות

ארצות-הברית?

על הפחתת נכונות יהדות ארצות-הברית והעור לם לציינת באופן עיוור להנחיות הבאות אליהם ממדינת ישראל, כותב מושינגטון נחום ברנע, במאמרו, המשבר הפנימי פוגע במעמד ישראל: "יהודי ארצות-הברית תרמו השנה לישראל פחות מאשר בשנה שעברה, בחישוב המכוסס על

רק לפני חודש מונה ח"כ הליכוד הצעיר יצחק פריין, איש דימונה, לתפקיד סגן-יושב-ראש הכנסת. במקומו של ח"כ בן-ציון קשת. הי ח"כ הספיק למלא פעמים אחדות את תפקיד היושב-ראש בי ישיבות הבית, אולם לפני כי שבדימונה, ואושפו. רבים מי הח"כים, שתיכננו לנסוע לדימונה במאורגן ולבקרו מייד אחרי ישיבת הכנסת ביום הי רביעי, נאלצו לדחות את נסיעתם בשל הלוויית שרה-שיכון.

טרמפ על חשבון השעון חספ שבוע שעבר ח"כ משה שרת, שהוקצבו לו עלידי יושב-ראש הישיבה, ח"כ אב"ר רהם גיבלבר, עשר דקות בילבד כדי לשאת את דברו. שערף-הכנסת הורה כל העת על השעה חמש וחצי. ח"כ שחל דיבר ודיבר, והשעון לא זז. לבסוף התעורר ח"כ גיבלבר, ושלה את סדרן הכנסת אל השעון. זה הסיס את המחוג ל-שעה שש. או ביקש גיבלבר כשחל שסיים את דבריו, זה, מרצה מן הזמן שהרויחה, כיים ברצון, אולם לא ירד מעל הדוכן. בתוקף תפקידו כסגן היו"ר, החליף את גיבלבר, שי יצא מייד אל המיזנון.

פיתגס ישן אומר כי כאשר אדם שם בכוס עינו, הוא אומר את אשר עם ליבו. במסבת-חגיגה של אחד מן כתבי הטלוויזיה בחצר הירוק שלמית, הרבה הכתב בעל הי דיבור האיטי, חיים גלי, בי שתייה. הוא עלה על כיסא ור הכריז באופן דרמאטי, תוך הצדעה במועליד: "אני פאר שיסט! אני פאשיסט ישראלי מצוי!"

זבת ("ליו") טיילור אומנם עזבה את הארץ לפני יותר מי חודש, בהברת בעלה החדש יצן ורר, אולם במלון המלך דוד בירושלים עדיין מהלכים סיפורים על הכוכבת הגדולה. אחד מאלה יודע לי ספר כי נוסף על עשר מיזור דותיה של הכוכבת נמצאה בי מיטען האישי שלה גם עגלת נכים, למיקרה הצורך. בסיפור אחר נאמר כי ביום האחרון לשהותה בישראל, נשמעו לי טעען בעיקות מתדרה: "אני מתעוררת! אני מתעוררת!" בעלה יצא החוצה וצעק לי אנשי-הביטחון שבמלון שיו עיקו מייד את מזכירתה של ריו, סאם שיון. למרות חוד-שי הריונה המתקדמים מיהרה זו לרוץ במדרגות אל מישר המלון, שהמין עבור ליו רופאי-עניים נודע. הרופא בדק את עיניה של טיילור, איבחן עור-רון זמני כתוצאה ממתח ועצי-בים, וציווה עליה מנוחה מוחלטת במשך כשש שעות, כי אפלה גמורה. אחרי שלקחה ארבעה כדורי-ארנעה נחה, כי מיצוות הרופא, חזרה הראייה אל עיניה היפהפיות של הי טיילור.

כשנסעה עם בעלה לבי-קור במצדה, וסופר לה סיפורו של המקום, התרגשה עד דמי עות. אחד האנשים במקום הגיש לה, כשי, את סיפור מצדה בספר מהודר. היא עלעלה בו לקות ספורות. לבסוף מצאה את מבוקשה. לקחה את בעלה החק מכולם. עמדה בעזרתו על ראש צוק, וקראה, כשהיא מניפה את ידיה אל הרי-יהודה: "הו הרי ירושלים, ביי נשבעתי, שנית מצדה-לא תי פול!"

חנה גרון

נוגלמת את התפקיד הראשי בסרט הישי-ראלי החדש דודה קלארה, כשלצידה מגלם את אחד התפקידים המרכזיים מאיר פנינגשטיין. השבוע חגגו השניים, יחד עם כל צוות התסרוטה, את סיום צילומי הסרט באחד הדיסקוטקים בתל-אביב. פנינגשטיין, המוכר כלינוי, פוגי, הוא מתואף לשעבר בלהקת כורת שהפך שחקן-קולנוע, ועומד להשתתף בקרוב גם בסידרה טלוויזיונית חדשה שתופק בארץ.

ערבו הממשי של הדולר. למרות הקיפאון-למעי שה בהכנסות המגבית (ההכנסות פיגרו אחר שיר עור האינפלציה) דרשו קהילות מקומיות וקיבלו הקצבות נוספות מכספיה. שתיים או שלוש הפי סיקו את, מגבית-החירום) שכל כספיה קודש ליישי ראל. מערכת הפיקוח מתקופת ספיר המנוח על עבודת המגבית הדלדלה ולמעשה נעלמה. את המפקחים שולחת המגבית להרצאות ברחבי ארי צות-הברית...

"ראשי ארגונים במימד היהודי, שעבר ראו בהשקפות ישראל בנרשאים מסוימים צו מנכוה, נהנו השנה אחרת. הניסיון להכתיב מישי ראל, בערות מאכס פושר, מדיניות בשאלת הי "נושרים" מכרית-המוקצות נחל כישלון. יושבתי ראש ההנהלה הצייונית בארצות-הברית יצאה לפיור פרטי במדינות ערב על-יפי בקשות הונרות ונישנות של נציגים ישראליים; ויור ועיות הנשי אים התקוטט להנאתו עם נציגי ישראל מעל דפי העיתונות..." (דבר)

פינוי פונו

על שפת-היאור

העיתונאי הוותיק, גבריאל שטרן, במאמרו "פינוי פונו של, הדסה" על שפת-היאור" עוסק במיכאניזם של תקופת-המעבר, מחרם ערבי טור טאלי על יהדות-העולם, לעמדה של פתיחת דור שיח בין מדינות-ערב ליהדות-העולם. כסגנונות המבשרות את האביב, מתאר שטרן את ביקורה של מישלח, הדסה בקהיר, דמשק ורבתי-עמון:

"דווקא אצלנו הששי, כי נשות, הרסה' הן תמימותי מדו ונפלו קורבן למלכות הנוראה של ההתקפת-השלום" הערבית. כבר אכא אבן ניהך בראיון רביעניון ב,אלי-אנכא" את עצם המושג "ההתקפת-שלום" כאילו יוזמת הנשיא סאדאת היא דבר שיש לפחד ולהתגונן בפניו, במקום לבן חון אותה במציאות של זינכה. דווקא החוגים המתיימרים להכיר את המנטאליות הערבית/צריכים לדעת, כי יוזמת-השלום המסופעת הזאת הרבה מדי מסוכנת לבעליה מבחינה ערבית פנימית משיכולה להיות רק סתם תכסיס מחוד כם, כדי למצוא-חן אצל הנשיא-הניכר של ארי צות-הברית. ונניח אפילו שתחילתה פא המסע הדיפלומטי "שלא לשמה" - הרי בסופו עשוי להיות לישמה. יישב לו פרופי שלמה אבינרי (שנהפך לאחרונה ל,קרי-מלכה" של ג. מאיר) ואמר לא בלייזק, שאת תהליך-השלום אי אפשר למדוד בשעון-עצר. אך חיששני, כי מי שמלווה את התהליך בשפיכת קיתונות של ליג' לוג, כאילו כל זה אינו אלא להטות ביחסי ציר-כור - כנראה במזמי של פוסל והלוואי ואתכדה. אמנם אין למדוד בשעון-עצר, אבל שומע אני למרבה הצער וההדרה עוד שיעון מתק תק - והוא פצצת-השעון של מילחמה. אותו ציר - ובמזחני: ניתן לעציר עליידי זיוו רבי-מסלולי של תהליכי-השלום. ואחד המסלולים החשובים בתהליך זה הוא התגייסות המזורות של גורמים יהודים וצייונים - כמו, הדסה' הפו עלים עליפי הכנתם והכרתם למען שלומה וכיפי חונה של ישראל..."

מוסיים גבריאל שטרן: "אם הללו המסוגלים למרוץ פירצה, ולו רק זעירה, בחימת-האיבה - מניעה להם לא חשדנות והסתיינות, אלא ברכה." (על המשמר)

כסוקי השבוע

- נשיא-מועצת-העיתונות ד"ר יהר שעי רובינשטיין: "אני סבור שהעיתונות חייבת לדווח על כל מה שקורה. היא אינה יכול לה השתיק עובדות וחשדות. אך אינה צריכה להפיץ שמעות."
- העיתונאי מתי גודן, בצמטו פקיר בכיר: "בכל שבת - גברה בי ההרגשה שמטרת הזעקתי לרמת-אביב היא להפיג את שיעמומו של ראשי-הממשלה."
- שר-החקקאית אהרון איון: "איני חייב דבר לאיש. אלה שהייתי חייב להם מתו (אשכול וספיר)... איני בכיסו של אף אחד - לא של רבין ולא של פרס."
- ראשי-הממשלה דשעבר, גודרה מאיר: "די שטוב ברענט און דאר זייגער גייט" (הבית בוער - והשעון ממשיך לתקפק).
- צביה בן-שלום, כתבת על המשמר: על הפסדה של קבוצת-הכדורגל של הפועל תל-אביב בדרכי למכבי: "אין אלוהים בשמיים! ואם יש - או גם הוא אודד של מכבי!"